

vergeven hebt. Wees niet bedroefd om mijnentwille. Ik ben een slechterik... Ik bemin en folter... Met mijn moeder... en met U. En ik zou hetzelfde willen doen met mijn vrouw indien ik gehuwd was... Het zou beter zijn dat ik stierf !..."

"Het zou beter zijn indien gij uw wegen verbeterde. Maar Ik vergeef u. Vaarwel." Jezus gaat buiten en sluit de deur.

Petrus is buiten : "Kom, Meester. Het is al laat. En daar heel wat mensen. Het zal vroeg donker zijn. En Gij hebt geen voedsel gehad... Die man is de oorzaak van alles."

Die 'man' heeft jullie allen nodig zodat hij niet meer de oorzaak is van al die dingen. Probeer het en herinner u dat, Petrus. Moest hij uw zoon zijn, zoudt gij medelijden hebben met hem ?..."

"H'm ! Ik kon en kon niet. Ik zou medelijden hebben met hem... maar... hoewel hij volwassen is, zou ik hem iets leren, alsof hij een stoute jongen was. Indien hij mijn zoon zou zijn, zou hij niet zijn als dat..."

"Het is genoeg."

"Ja, het is genoeg, Heer. Daar is Manaën. Deze wiens mantel zo donkerrood is dat die zwart schijnt. Hij gaf me dit voor de armen en hij vroeg mij indien hij kon blijven en hier slapen."

"En wat hebt gij hem gezegd ?"

"De waarheid : 'Wij hebben enkel bedden voor ons. Ga naar het dorp'."

Jezus zegt niets. Maar Hij laat Petrus in de steek en gaat naar Johannes, aan wie Hij iets zegt.

⁴ Daarop gaat Hij naar Zijn plaats en begint te spreken.

"Vrede zij u allen en moge met de vrede, licht en heiligheid tot u komen. Er is gezegd : 'Gij zult Mijn Naam niet ijdel gebruiken'.

Wanneer gebruikt men die ijdel ? Alleen als men Hem vervloekt ? Neen. Ook wanneer iemand Hem uitspreekt zonder zichzelf God waardig te maken. Kan een kind zeggen : 'Ik bemin en eer mijn vader' indien het juist het tegenovergestelde doet van wat zijn vader van hem verlangt ? Men bemint zijn vader niet door te zeggen : 'vader, vader'. Men bemint God niet door te zeggen : 'God, God'.

In Israël, zoals Ik jullie eergisteren verklaarde, waar er zoveel afgoden zijn in het geheim van het hart, is er ook een schijnheilig loven van God dat niet beantwoordt aan de daden van de lovers. Er is ook een stroming in Israël : men vindt zoveel zonden in uitwendi-

ge dingen en zij wensen geen te vinden waar ze werkelijk zijn, in inwendige dingen. In Israël is er ook een zotte fierheid, een anti-menselijke en anti-geestelijke gewoonte : de Naam van onze God uitgesproken door heidense lippen wordt beschouwd als zweren en aan de heidenen is het verboden naar de ware God te gaan, omdat zoiets beschouwd wordt als een heiligschennis.

Zo was de situatie. Maar het is niet meer zo...

De God van Israël is dezelfde God die alle mensen schiep. Waarom schepselen het gevoel beletten aangetrokken te worden door hun Schepper ? Denken jullie dat de heidenen niets voelen diep in hun hart, iets onvoldoens, dat roept, roert, zoekt ? Van wie ? Wat ? De onbekende God. En denken jullie dat indien een heiden naar het altaar gaat van de onbekende God, naar het onstoffelijk altaar dat de ziel is waarin altijd de herinnering verblijft van haar Schepper, de ziel die verwacht in bezit genomen te worden van Gods glorie, zoals het Tabernakel opgericht door Mozes volgens het bevel aan haar gegeven, de ziel die weent tot zulk een inbezitname plaats grijpt, denken jullie dat God het offer van de heiden zal verwerpen zoals men een ontering verwerpt ? En beschouwen jullie de handeling als zonde die veroorzaakt wordt door het eerlijk verlangen van een ziel die, opgewekt door hemelse vermaningen, zegt : 'Ik kom' tot God die tot haar zegt : 'Kom', terwijl jullie de verdorven eredienst als heilig beschouwen van een Israëliet die aan de Tempel offert wat overblijft van zijn plezieren, en in de tegenwoordigheid gaat van God en de Naam van de Allerzuiverste uitspreekt, met het lichaam en de ziel bevlekt door ontelbare, onzuivere zonden ?

Neen. Ik zeg jullie plechtig dat de volmaakte heiligschennis bedreven wordt door de Israëliet die met zijn onzuivere ziel de Naam van de Heer ijdel gebruikt. Zijn Naam wordt ijdel gebruikt, wanneer jullie beseffen, en jullie zijn niet dwaas, dat jullie Hem ijdel gebruiken omwille van de toestand van uw ziel. O ! Ik zie het verontwaardigd gelaat van God die walgend zich afkeert wanneer een schijnheilige Hem aanroept of een onboetvaardige ziel Hem vernoemt ! En Ik ben verschrikt hoewel Ik de goddelijke gramschap niet verdien.

In vele van uw harten lees Ik die gedachte : 'Wel, met uitzondering van de kinderen, kan niemand de Naam van God vernoemen, want bij alle mensen is onzuiverheid en zonde'. Neen. Zeg dat niet. Die Naam moet door zondaars aanroepen worden. Hij moet aanroepen worden door degene die voelen dat zij door satan geschokt worden en verlangen zichzelf te bevrijden van zonde en van de Verleider.

Er is gezegd in Genesis dat de Slang Eva bekoorde toen de Heer niet in Eden wandelde. Was God in Eden geweest, dan had satan er niet kunnen zijn. Indien Eva God had aanroepen, dan zou satan gevluucht zijn. Bewaar altijd die gedachte in uw hart. En aanroep de Heer met oprechtheid. Die Naam is redding. Velen onder u wensen in de rivier te dalen om gezuiverd te worden. Zuiver uw hart, onophoudend, door bij middel van liefde, het woord : God, erop te schrijven. Geen valse gebeden. Geen sleurpraktijken. Maar zeg die Naam : God, met uw hart, uw gedachten, uw handelingen, met geheel uzelf. Herhaal het om niet alleen te zijn. Herhaal het om ondersteund te worden. Herhaal het om vergeven te worden.

Begrijp de betekenis van het woord van de God van Sinai : de Naam van God wordt 'ijdel' gebruikt wanneer bij het uitspreken van 'God' het geen beter worden inhoudt. Dan is het zonde. Hij wordt niet 'ijdel' gebruikt, wanneer, zoals het kloppen van uw hart, elke minuut van uw dag, elke eerlijke daad, behoefte, bekoring, lijden het kinderlijk woord van liefde over uw lippen komt : 'Kom, mijn God !' Dan bedrijven jullie werkelijk geen zonde door de heilige Naam van God te vernoemen.

Ga. De vrede zij met jullie."

⁵ Er zijn geen zieken. Jezus blijft onder het afdak, waar de schaduwen van de avond vallen, leunend tegen een muur, met gevouwen armen. Hij gaat degene na die wegrijden op hun kleine ezels, of zich haasten naar de rivier om gezuiverd te worden of door de velden naar hun dorpen gaan.

De man die de donkere rode mantel draagt is onzeker wat hij zal doen. Jezus gaat hem na. De man gaat eventueel naar zijn paard; hij heeft, inderdaad, een mooi wit paard versierd met een rode uitrusting bengelend onder de versierde zadel.

"Man, wacht op Mij" zegt Jezus en Hij gaat naar hem. "Het wordt donker. Hebt gij een plaats waar gij kunt slapen ? Komt gij van ver ? Zijt gij alleen ?"

De man antwoordt : "Van zeer ver... en ik zal gaan... Ik weet niet... Naar het dorp, als ik het vind... zoniet... naar Jericho. Ik liet mijn begeleiding ginder, daar ik ze niet vertrouwde."

"Neen. Ik bied u Mijn bed aan. Het is reeds gemaakt. Hebt gij voedsel ?"

"Neen, ik heb niets. Ik verwachtte een herbergzamer plaats te vinden..."

"Er ontbreekt niets."

"Niets. Zelfs niet de haat voor Herodes. Weet Gij wie ik ben ?"

"Er is maar één naam voor degene die Mij zoeken : broeders in Gods Naam. Kom. Wij zullen ons brood delen. Gij kunt uw paard in die grote zaal stallen. Ik zal er slapen en het voor u bewaken..."

"Nee. Dat zal ik nooit toestaan. Ik zal daar slapen. Ik aanvaard Uw brood maar niets meer. Ik zal mijn onrein lichaam niet leggen waar Uw heilig Lichaam rust."

"Denkt gij dat Ik heilig ben ?"

"Ik weet dat Gij heilig zijt. Johannes, Chuza... Uw daden... Uw woorden... Het koninklijk paleis gonst ervan zoals een schelp het geluid van de zee murmelt. Ik heb de gewoonte naar Johannes te gaan... daarna verloor ik hem. Maar hij had mij gezegd : 'Iemand die groter is dan ik zal u opnemen en u opheffen'. Gij kondt het maar zijn. Ik ben gekomen toen ik wist waar Gij waart."

Zij zijn alleen onder het afdak. De leerlingen spreken met stille stem nabij de keuken en werpen zijdelingse blikken naar hen.

De IJveraar, die de dooper was vandaag, komt terug van de rivier met de mensen die laatst gedoopt werden. Jezus zegent hen en zegt dan tot Simon : "Die man is de pelgrim die onderkomen zoekt in Gods Naam. En in Gods Naam groeten wij hem als een vriend."

Simon buigt en de man doet evenzo. Zij gaan in de grote zaal en Manaën bindt zijn paard aan de voerbak. Johannes, door Jezus gewenkt, komt binnen met wat gras en een emmer water. Ook Petrus komt binnen met een kleine olielamp, want het is reeds donker.

"Dat is heel lief. Moge God u belonen" zegt de heer en dan gaat hij in de keuken tussen Jezus en Simon waar een bussel kreupeelhout, dat pas werd aangestoken, licht geeft.

En alles eindigt.

EEEE 00000 EEEEE 00000 EEEEE 00000 EEEEE

122. - 6. JESUS AAN HET "HELDERE WATER" :
"EER UW VADER EN UW MOEDER".

3 maart 1945.

¹ Jezus wandelt traag op en neer langs de rivieroever. Het is heel vroeg in de morgen, want de mist van een triestige winterdag ligt nog tussen het riet langs de rivieroever. Zo ver als het oog

zien kan is geen levende ziel te bespeuren op geen enkele oever van de Jordaan. Er is enkel de lage mist, het gekabbel van het water tegen het riet, het gemurmel van de rivier, waarvan het water veel-
 eer modderig is omwille van de regen van de voorgaande dagen, de korte, droevige kreten van enkele vogels, zoals zij gewoon zijn wan-
 neer het liefdeseizoen voorbij is en de vogels wegwijnen omwille van het seizoen en het gebrek aan voedsel.

Jezus luistert ernaar en Hij schijnt zeer geïnteresseerd in de roep van een vogeltje, dat met de nauwgezetheid van een uurwerk zijn kopje noordwaarts draait en klagend sjirpt, daarna keert het zijn kop zuidwaarts en herhaalt zijn ondervragend gesjirp zonder enig antwoord. Tenslotte lijkt het vogeltje een antwoord te hebben ontvangen van de andere oever en het vliegt weg, over de rivier, met een kleine vreugdekreet. Jezus maakt een gebaar alsom te zeggen : "Goed !" en wandelt verder.

"Verstróoi ik U, Meester ?" vraagt Johannes, die van over het weiland komt.

"Neen. Wat verlangt gij ?"

"Ik zou U willen zeggen... Ik denk dat het enige informatie is die U afleiding kan geven en ik ben dadelijk gekomen, ook om Uw raad in te winnen. Ik veegde onze grote zalen toen Judas Iscariot binnen kwam. Hij zegde mij : 'Ik zal u helpen'. Ik was verbaasd want hij is nooit gereed om zulke nederige dingen te doen zelfs wanneer men het hem vraagt... maar alles wat ik zegde was : 'O ! dank u ! Het zal vlugger gaan en wij zullen een beter werk doen'. Hij begon te vegen en wij hadden vlug gedaan. Toen zegde hij : 'Laat ons in het bos gaan. Het zijn altijd de ouderen die het hout inbrengen. Dat is niet eerlijk. Laat ons gaan. Ik ben er niet goed voor geschikt. Maar indien gij het mij leert...' En wij gingen. En toen ik daar bezig was de bussels te binden, zegde hij mij : 'Johan- nes, ik wil u iets vertellen'. - 'Ja, zeg maar' antwoordde ik. En ik dacht dat het een stuk kritiek mocht zijn. In de plaats zegde hij : 'Gij en ik zijn de jongsten. Wij moeten meer één zijn. Gij zijt haast verschrikt van mij, en gij hebt gelijk, want ik ben niet goed. Maar geloof mij... ik doe het niet opzettelijk. Soms voel ik de noodzakelijkheid slecht te zijn. Misschien, daar ik de enige zoon was, ben ik bedorven geweest. En ik zou goed willen worden. Ik weet dat de oudsten niet veel van mij houden. Jezus' neven zijn om mij verveeld want... wel, ik heb mij niet goed met hen gedragen en ook niet met hun Neef. Maar gij zijt goed en geduldig. Wees goed voor mij. Beeld u in dat ik uw broer ben, een slechte broer, waar- van gij moet houden, zelfs indien hij slecht is. Ook de Meester zegt dat wij ons zo moeten gedragen. Wanneer gij ziet dat ik niet pre-

cies het goede doe, zeg het mij. En laat mij dan niet altijd alleen. Wanneer ik naar het dorp ga, ga mee. Gij zult mij helpen niet verkeerd te handelen. Gisteren leed ik heel veel. Jezus sprak tot mij en ik keek naar Hem. In mijn dwaze wrok keek ik niet naar mijzelf maar naar de anderen. Gisteren keek ik en zag... Zij hebben helemaal gelijk te zeggen dat Jezus lijdt... en ik voel dat het ook mijn fout is. Ik wil niet langer de oorzaak zijn van Zijn smart. Kom mee met mij. Zult gij komen? Zult gij mij helpen om beter te worden?' Dat zegde hij, en ik beken het, mijn hart klopte als het hartje van een mus gevangen door een jongen. Het klopte van geluk want ik zal gelukkig zijn indien hij goed wordt, en ik ben ook gelukkig omwille van U, en mijn hart klopte ook van vrees, want... ik zou niet willen worden zoals Judas. Toen herinnerde ik mij wat Gij mij de dag nadat Gij Judas opgenomen had gezegd had, en ik antwoordde: 'Ja, ik zal u helpen. Maar ik moet gehoorzamen indien ik verschillende bevelen ontvang...' Ik dacht, ik zal het nu aan de Meester zeggen, en indien Hij toestemt, zal ik met u meegaan; indien Hij het niet toestaat, zal ik Hem vragen mij te bevelen het huis niet te verlaten."

"Luister, Johannes. Ik zal u laten gaan. Maar gij moet Mij beloven dat, indien gij voelt dat er u iets in de war stuurt, dat gij zult komen en het Mij vertellen. Gij hebt Mij een grote grote vreugde verschaft, Johannes. ² Hier is Petrus met zijn vis. Ga, Johannes."

Jezus richt zich tot Petrus: "Een goede vangst?"

"Hum. Niet geweldig. Zeer kleine vis... Maar alles helpt. Jakobus gromt want een dier knaagde aan het touw en hij verloor zijn net. Ik zegde hem: 'Was het ook niet bestemd om te eten? Gij zoudt medelijden moeten hebben met het arme dier'. Maar Jakobus ziet het zo niet..." zegt Petrus lachend.

"Precies wat Ik zeg van iemand die uw broer is. En wat gij niet in staat zijt te doen."

"Spreekt Gij over Judas?"

"Ja. En hij lijdt eronder. Zijn intenties zijn goed maar zijn neigingen zijn bedorven. Maar zeg Mij eens, onderlegd visser, indien ik per boot op de Jordaan wilde varen en het meer van Genezareth bereiken, wat moet ik doen? Zou Ik slagen?"

"Eh! het zou lastig zijn! Maar Gij zoudt erin slagen met kleine platte boten... Een lastig werk, weet ge. En van lange duur! Het zou nodig zijn voortdurend de diepte te meten, om de zandbanken, de ondiepten, het kleine drijfhout, de stroom na te gaan. Een zeil is in die gevallen van geen nut... Maar wilt Gij naar het

meer terugkeren door de rivier te volgen ? Vergeet niet dat het lastig werk is tegen stroom in te gaan. Gij hebt veel mensen nodig, anders..."

"Gij zijt helemaal juist. Wanneer een mens bedorven is, moet hij tegen stroom ingaan om terug te keren naar het rechte en smalle pad en alleen kan hij niet slagen. Judas is precies een van hen. En jullie helpen hem niet. De arme man is heel alleen op weg, hij stoot op de bodem, hij loopt in de ondiepten, hij raakt verstrikt in het kleine vlottend hout, en wordt gegrepen door de maalstroom. Anderzijds, als hij de diepte meet, kan hij niet tegelijk het roer houden of de roeiriem hanteren. Waarom zou men hem dan moeten verwijten indien hij niet vordert ? Jullie hebben medelijden voor vreemdelingen, maar niet voor hem, hoewel hij jullie gezelschap is. Dat is niet eerlijk. Kijk ginder, hij en Johannes gaan naar het dorp om brood en groenten te halen. Als gunst vroeg hij niet alleen te moeten gaan. En hij vroeg Johannes, want hij is geen dwaas, en hij weet wat jullie ouderen over hem denken."

"En hebt Gij hem gezonden ? Veronderstel dat ook Johannes zou bedorven zijn ?

"Wie ? Mijn broer ? Waarom zou hij bedorven zijn ?" vraagt Jakobus die juist is aangekomen met zijn net, dat hij teruggevonden heeft in een rietbed.

"Omdat Judas met hem meegaat."

"Sinds wanneer ?"

"Sinds vandaag, en Ik heb het hem toegestaan."

"Wel, indien Gij het hem toestaat..."

"En Ik raad jullie allen aan hetzelfde te doen. Hij wordt teveel alleen gelaten. Wees niet enkel rechters voor hem. Hij is niet slechter dan velen. Maar hij werd meer bedorven vanaf zijn kindheid."

"Ja, zo moet het zijn. Had zijn vader Zebedeüs geweest en zijn moeder Salome, hij zou zo niet geweest zijn. Mijn ouders zijn goed. Maar zij vergeten niet dat zij rechten en plichten hebben tegenover hun kinderen."

"Wat gij gezegd hebt, is waar. Daarover wil Ik vandaag spreken."

³ "Laat ons gaan, Ik zie dat de menigte reeds de weiden doorkruist."

"Ik weet niet wat wij zullen doen om te leven. Er is geen tijd meer om te eten, te bidden, te rusten... en de menigte wordt groter en groter" zegt Petrus, half verbaasd en half verveeld.

Denkt gij eraan ? Het is een teken dat nog mensen God zoeken."

"Ja, Meester. Maar Gij lijdt eronder. Gisteren bleef Gij ook zonder eten en verleden nacht had Gij enkel Uw mantel om U te dekken. Moest Uw Moeder het weten !"

"Zij zou God zegenen die zoveel gelovigen tot Mij brengt."

"En Zij zou mij verwijten aan wie Zij vroeg op U te letten" besluit Petrus.

Filippus en Bartolomeüs komen naar beneden met veel gebaren hen tegemoet. Zij zien Jezus, verhaasten hun stap en zeggen : "O ! Meester ! Wat zullen wij doen ? Het is een echte bedevaart : invalieden, wenende en arme mensen zonder enige middelen, die van ver gekomen zijn."

"Wij zullen brood kopen. De rijken geven aalmoezen. Alles wat wij te doen hebben is er gebruik van te maken."

"De dagen zijn kort. Het afdak zit vol mensen die er kamperen. De nachten zijn vochtig en koud."

"Gij hebt gelijk, Filippus. Wij zullen duwen in een van de grote zalen. Het is mogelijk, en wij zullen de twee andere zalen in orde brengen voor degene die hun huis niet kunnen bereiken vòòr de nacht."

"Ik versta ! Weldra zullen wij aan onze gasten toelating moeten vragen om van kleren te veranderen. Zij zullen zo indringerig worden dat zij ons zullen dwingen weg te lopen" gromt Petrus.

"Gij zult heel verschillende vluchten zien, Mijn lieve Petrus ! Wat is er met die vrouw ?" Zij zijn nu op de dorsvloer en Jezus ziet een vrouw die weent.

"Wie weet ! Zij was hier ook gisteren en ook gisteren weende zij. Toen gij met Manaën sprak kwam zij in beweging om U te ontmoeten, daarna ging zij weg. Zij moet in het dorp wonen of dichtbij, want zij is teruggekeerd. Zij ziet er niet ziek uit..."

"Vrede zij u, vrouw" zegt Jezus dicht bij haar voorbijgaande.

En zij antwoordt met zachte stem : "En met U." Niets anders.

Er moeten minstens driehonderd mensen zijn. Onder het afdak zijn lammen, blinden, stommen, een man schuddend van het hoofd tot de voeten, een jonge man zichtbaar met een waterhoofd, wiens hand vastgehouden wordt door een man. Hij doet niets dan huilen, kwijlen en zijn groot dwaaskijkend hoofd schudden.

"Is hij misschien de zoon van die vrouw ?" vraagt Jezus.

"Ik weet het niet. Simon bekommert zich om de pelgrims en hij zal het weten."

Zij roepen de IJveraar en vragen het hem. Maar de man is niet bij de vrouw. Zij is alleen. "Zij doet niets anders dan wenen en bidden. Kort geleden vroeg ze mij : 'Geneest de Meester ook de harten van de mensen ?'" verklaart de IJveraar.

"Misschien is haar man ontrouw tegenover haar" merkt Simon op. Terwijl Jezus naar de zieken gaat, gaan Bartolomeüs en Matteüs naar de rivier met veel pelgrims voor het zuiveringsrituël.

De vrouw weent in haar hoek en verroert niet.

⁴ Jezus weigert aan niemand het mirakel. Mooi is de genezing van de dwaaskijkende jongen waarin Jezus verstand blaast, zijn groot hoofd tussen Zijn lange handen houdend. Allen verzamelen rond Hem. Ook de gesluierde vrouw, misschien omdat er een grote menigte is, durft ze naderen en zij staat naast de wenende vrouw. Jezus zegt tot de dwaze : "Ik wil dat het licht van het verstand in u zij om de weg te banen naar het Goddelijk Licht. Luister : zeg met Mij : 'Jezus'. Zeg het. Ik wil het."

De dwaaskijkende jonge man, die voordien enkel kon huilen als een dier, mompelt met moeite : "Jezus, of liever "Jejus."

"Nog eens" beveelt Jezus nog het misvormd hoofd tussen Zijn handen houdend en hem beheersend met Zijn ogen.

"Jes-us."

"Nog eens".

"Jezus !" zegt tenslotte de arme dwaze, wiens ogen niet langer zonder uitdrukking zijn en wiens lippen nu glimlachen op een andere manier.

"Man" zegt Jezus aan zijn vader. "Gij hadt geloof ! Uw zoon is genezen. Ondervraag hem. De Naam Jezus is miraculeus tegen ziekten en hartstochten."

De man vraagt aan zijn zoon : "Wie ben ik ?"

"En de jongen : "Mijn vader."

De man drukt zijn zoon op het hart en deelt mede : "Zo werd hij geboren. Mijn vrouw stierf bij het baren en hij had een hindernis in zijn hersens en zijn spraak. Nu ziet gij. Ja, ik had geloof. Ik kom uit Joppe. Wat moet ik voor u doen, Meester ?"

"Wees goed. En uw zoon ook. Niets anders."

"En U beminnen. O! laat ons gaan en het vertellen aan uw grootmoeder. Zij overtuigde mij te komen. Moge zij gezegend zijn !"

De twee gaan gelukkig weg. Het enige teken van het voorbije ongeluk is het grote hoofd van de jongen. Zijn uitdrukking en spraak zijn normaal

⁵ "Maar werd hij genezen door Uw Wil of door de macht van Uw Naam ?" vragen velen.

"Door de Wil van de Vader, die altijd toegeeflijk is voor Zijn Zoon. Maar ook Mijn Naam is redding. Gij weet : Jezus betekent Redder... Er is een redding van de ziel en een redding van het lichaam. Wie de Naam Jezus uitspreekt met waar geloof is bevrijd van ziekte en zonde, want in elke geestelijke of fysische ziekte is de klauw van Satan die fysische ziekten scheidt om de mensen tot opstand aan te zetten en tot wanhoop door de pijnen van het vlees, en hij scheidt morele of geestelijke ziekte door zielen te leiden tot verdoeming."

"Dus, volgens U, is Beëlzebub niet vreemd aan alle menselijk leed."

"Neen. Door hem kwamen ziekte en dood in de wereld. En misdaad en bederf kwamen ook door hem in de wereld. Indien gij iemand geslagen ziet door ongeluk, kunt ge er zeker van zijn dat hij lijdt omwille van satan. Indien gij iemand ziet die oorzaak is van ongeluk, moogt gij besluiten dat hij een instrument is van satan."

"Maar ziekte komt van God."

"Ziekte is een wanorde in de orde. Want God scheidt de mens gezond en volmaakt. De wanorde veroorzaakt door satan in de orde door God gegeven, heeft met haar de ziekte van het vlees meegebracht en haar gevolgen, t.t.z. dood en treurige erfelijkheid. De mens erfde van Adam en Eva de oorspronkelijke zonde. Maar niet alleen dat. En de vlek heeft zich meer en meer uitgebreid de drie takken omvattend van de mens : het vlees meer en meer bedorven en bijgevolg zwak en ziekelijk, de zeden trotser en trotser en dus bedorven, de geest meer en meer sceptisch en dus meer en meer afgodisch. Daarom is het noodzakelijk, zoals Ik deed met de arme halfwijze, de Naam te leren die satan doet vluchten, deze in geesten en harten te prenten, op iemands ego als een zegel van eigendom te plaatsen."

"Maar zijn wij door U bezeten ? Wie zijt Gij, dat Gij zo een grote gedachte hebt van Uzelf ?"

"Ik wens dat het zo zou zijn ! Maar zo is het niet. Moest gij door Mij bezeten zijn dan zoudt gij reeds gered zijn. En het zou Mijn recht zijn. Want Ik ben de Verlosser en Ik moet mensen hebben die gered werden. Maar Ik zal degene redden die geloof in Mij